

domoljubja, delati je hotel v domovini med svojim narodom.

Z mnogimi, velikimi učenjaki je bil v zvezi, tako z Grimmom, Preissom i dr.; posebno pridno in zaupno je dopisoval Pogodinu, kateremu je mnogokrat tožil o svojem slabem stanju ter ga prosil za različne knjige in pripomočke. Opravičeval se je zato nekoč, pišoč mu: „Ne beračim za sebe, beračim za vedo!“ — Žal, da je Šafařík večino pisem sam uničil.

Šafaříkova smrt je globoko pretresla vse slovanske narode. Pogreb je bil velikanski; nje-

govo truplo počiva na evangeljskem pokopališču v Pragi, blizu cerkve slovanskih apostolov, katera je čislal tako visoko. Velik spomenik kaže mesto, kjer počiva slavní učenjak slovanski. V biblijoteki praškega vseučilišča stoji njegov kip iz kararskega marmorja. Njegovo knjižnico in bogato zapuščino je kupil češki deželni zbor in jo oddal deželnemu muzeju; s tem je najlepše in najboljše počastil velikega moža.

O stoletnici njegovega rojstva bodi ta kratka črtica skromen spomenik slavnemu učenjaku tudi pri nas Slovencih!

Najlepši biser.

Náš skrbni oče, mili car,
Visok, mogočen si vladar.
Deset rodov ti speva slavo,
Devetnajst kron ti diči glavo,
Devetnajst kron demántnih, zlatih,
In polnih biserov bogatih;
Najlepši biser, car naš vrli,
Nedavno smo v Ljubljani zrlí,
In ta, o car, solzé so tvoje,
Ki točiš jih za ljudstvo svoje.

Zgodilo se veliko noč,
Da je prišla potresna moč,
Pustošila Ljubljano belo,
In strla nam jo skoraj celo.
Nesrečnim bilo ni tolažbe,
Obupnim bilo ni oblažbe.
Po oni toge-polni noči,
Ni bilo, ni je nam pomoči.
Ti spomnil, car, si se naróda,
Ki ga zadela je nezgóda.

Car, videl si nesreče kraj,
Pomiloval si nas tedaj,
Pomiloval in jokál z nami,
Pomiloval si nas s solzami.
Tedaj smo videli otroci
Najlepši biser v Tvojem oci.
Nesrečni — v radosti smo mrlí,
Ko Tebe, car, smo v solzah zrlí.
Saj najsvetlejši, najbolj dragi
Tvoj biser sólza je, car blagi

Visoki Oče, večni Bog,
Ki osrečuješ zemlje krog,
Ohranjaj, čuvaj nam cesarja,
Osrečaj milega vladarja.
Najlepša krona carja venčaj,
In blagodejno mu obsenčaj
Naróde vse dvokrili orel,
Da slednji národ zanj bo gorel.
Mi pa za biser — solze zlate,
Mi kri, o car, darimo za-Te.

Anton Hribar.

Zvečer.

Zašló je solnce poletnega dneva,
V nižave ulega tihotni se mrak;
V naravi zavlada zdaj pokoj sladák,
Le slavec v grmičju veselo popeva
Pesem večerno.

Že zvezda pri zvezdi na nebu zaseva,
Nocoj ne zakriva noben je oblak;
Ves z vonjem cvetičnim najpolnjen je zrak,
In s čarobnim krilom noč tajna odeva
Obzorje širno.

Čuj, drevje po gaju na lahko šumeva,
In potok šepče po kamenju jak:
Pobožne molitve šepét se zdí tak
Ki v blaženih hipih iz srca vskipeva
Tiho in verno.

Potóka šumljanje mi duša umeva,
Kot potok hitim, in tako hiti vsak;
V neznano daljavo nas véde korak,
„Tje v večno morjé“ — mi vodica odmeva —
„Greš neizmerno.“

J. O. Golobov.